

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola iknedēļas meditācijas pārdomas

12.oktobrī

Pasaule ir bezgala skaista. Tās skaistums savā, īpašā veidā atklājas katrā dabas nostūrī, katrā klimatā, katrā gadalaikā. Man kaut kas no tā ir tuvāks, bet kaut kas - arī nesaprotams, pat grūti panesams. Tomēr tas ir tikai tādēļ, ka neesmu vēl izaudzis līdz tam, lai attiecīgo dabas izpausmi pieņemtu, saprastu, patiesi ieraudzītu. Varbūt kāda tās izpausme nav man piemērota, vai es neesmu piemērots tai. Vētras, zemestrīces, plūdi, mežu ugunsgrēki, man nepanesamas temperatūras – tas man ir kas svešs, lai gan esmu kaut nedaudz it visu no tā pieredzējis. Tāpat kā mūžīgos sniegos tīti majestātiski un nepieejami kalni un trakajoši okeāni nav tas, kur mana dvēsele izjūt sevi kā mājās.

Bet tur, kur jūtos kā mājās, tur, kur jūtu dabas saskaņu un līdzsvaru ar sevi, dabas īpatnējais krāšņums šobrīd atklājas arvien lielākā krāsu bagātībā. Un tomēr šajā skaistumā ir dziļa melanholija. Atšķirībā no vasaras krāšņuma, rudens noskaņā ir kas trausls un piepildīts ar sajūtu par visu lietu nepastāvību un pārejošo raksturu. Prātā nāk angļu valodā pazīstamā persiešu izcelsmes frāze: "this too will pass..." (arī šis pāries..).

Lapām ap mani lēnām, bet neatlaidīgi pārklājot zemi, es jūtu tādu kā dvēseles smeldzi, kas aicina mani atklāt pašam sevī to, ko vasara vairs nevar sniegt.

Jā, viss ārēji skaistais neizbēgami ir pārejošs. Rudens krāsas paliks pelēkas un neizteiksmīgas un pamazām savienosies ar augsni.

Un tomēr es arī apzinos, ka vasaras aizejošās dāvanas nav zudušas. Šajā smeldzes sajūtā manī tomēr ir dzīvs impulss, kas aicina mani to visu no jauna atrast sevī pašā.

Es sajūtu laika lokus, ciklus, iekšējo un ārējo arvien mainīgo un atkārtoto plūdumu. Es esmu sajutis iespējamības un spēkus, kurus vasaras siltums un pārpilnība man ir ļāvusi pieredzēt. Tagad, kad viss ārējais saraujas, mana dvēsele turpretī pieredz izplešanos. Es sajūtu, ka pats varu kļūt par šī siltuma atspulgu.

Klusumā un mierā es nododu kādu sēklu no savas dvēseles pašai zemei. No tā es sajūtu lielāku saskaņu, harmoniju sevī un sev pašam ar zemi. Un es zinu, ka tas ir pareizi.

Es zinu, ka tāpat, kā es esmu paēdināts, arī man jābūt tam, kas paēdina. Tapat, ka man ir dāvināts, tāpat arī man ir jādāvina. Es esmu pieredzējis uzplaukumu no zemes dāvanām vasarā. Tagad ir laiks man sniegt no sevis rudens un ziemas noskaņām, kas valda un vēl valdīs ap mani.

Es centīšos pasaule dāvāt kaut no no iekšējā spēku, kas ir dāvāts man - iesēt šī spēka sēklu tur, kur ir vājums - lai arī kāds tas būtu.